

Arrest

nr. 188 458 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij trad op 8 april 2015 in de Dominicaanse Republiek in het huwelijk met haar Belgische echtgenoot.

Nadat zij een visum D had bekomen met het oog op gezinshereniging op 10 maart 2016, werd zij op 26 mei 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 oktober 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van het huwelijk.

Op 1 december 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: M(...) D(...) V(...) O(...)
Voornamen: B(...) R(...)
Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

*+ kind M(...) M(...) E(...)
Nationaliteit: Dominicaanse Republiek*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater , §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er sedert 21.09.2016 een voorstel afvoering van ambtswege is voor zowel betrokkene als voor haar dochter. Er is geen adres gekend waar deze momenteel verblijven.

Uit de brief van de stad Antwerpen – Deurne dd. 25.10.2016 blijkt dat de referentiepersoon “V(...) O(...) M(...)” aan het Parket Antwerpen gevraagd heeft om het huwelijk niet te erkennen.

Er is dus geen sprake meer van een relatie tussen beiden partners.

Aangezien betrokkenen nog maar sedert maart 2016 in België verblijven, kan men niet stellen dat deze sociaal en economisch geïntegreerd zijn, daardoor is een onderzoek zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 overbodig. Tevens is de huidige verblijfplaats van betrokkenen onbekend.

Aangezien de jonge leeftijd van het kind van betrokkene, is het aangewezen dat zij haar moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Ten eerste.

Artikel 42quater § 1, voorlaatste lid Vw luidt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verwerende partij meent geen rekening te moeten houden met deze bepaling aangezien verzoekster sinds maart 2016 in België verblijft.

Dat verzoekster wel degelijk economisch geïntegreerd is; zij werkt deeltijds als poetsvrouw bij (...), hier staat zij geregistreerd op het adres (...), waar zij momenteel verblijft (stuk 6 en 7).

Als verwerende partij ook maar de kleinste moeite had gedaan om na te gaan of mevrouw een arbeidsbetrekking heeft, dan zou zij hebben kunnen weten dat mevrouw een maandelijks inkomen heeft.

Tevens zou zij dan op de hoogte zijn geweest van het adres van mevrouw.

Dat de weigering van verwerende partij om ook maar enige inspanning te verrichten naar enige sociale of economische integratie conform artikel 42quater Vw, een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Ten tweede.

Artikel 42quater §4 lid 4 Vw luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat verzoekster slachtoffer werd van intra familiaal geweld vanaf het moment dat zij zich op Belgisch grondgebied bevond.

Al op 10.9.2016 deed zij aangifte bij de politie van intra familiaal geweld (stuk 2 en 3).

Naar aanleiding van de onveilige thuissituatie zijn mevrouw en haar dochter dan gevlucht. Sinds 4.9.2016 verblijven zij in het opvanghuis van C(...) (stuk 4 en 5).

Dat zij verwerende partij hier niet van op de hoogte heeft gebracht, uit schrik voor haar echtgenoot.

Dat verzoekster alles op alles heeft gezet om haar leven in België weer op te pakken en dat zij daar goed in is geslaagd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)”

2.3. De beslissing, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, is genomen op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet gezien er geen gezamenlijke vestiging is tussen de echtgenoten.

2.4. De verzoekende partij betwist niet dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging en al evenmin dat er in dat geval kan worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

Zij betoogt echter wél dat de uitzondering, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet toepassing vindt, stellende dat zij aangifte heeft gedaan van intrafamiliaal geweld bij de politie op 10 september 2016 en dat zij en haar dochter thuis zijn gevlucht en sindsdien verblijven in het opvanghuis van C(...). Zij stelt verwerende partij hier niet van op de hoogte te hebben gebracht uit schrik voor haar echtgenoot.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij de plaats van gezamenlijke vestiging had verlaten en dat zij niet betwist dat zij de verwerende partij niet in kennis had gesteld van het adres waar zij en haar kind verbleven. Op die manier heeft zij de verwerende partij in de onmogelijkheid gebracht om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de informatie in te winnen die haar zou toelaten te onderzoeken of de verzoekende partij eventueel in aanmerking zou komen voor de uitzonderingen voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het in gebreke blijven van de verzoekende partij kan bezwaarlijk aan de verwerende partij ten kwade worden geduid.

Gelet op deze omstandigheden, en gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf ook aangeeft dat zij ervoor heeft gekozen om de verwerende partij niet op de hoogte te brengen, kan zij haar bewering dat er sprake zou zijn van intrafamiliaal geweld niet voor de eerste keer inroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999) en in casu kan, zoals reeds gezegd, de verwerende partij niets ten kwade worden geduid. De Raad kan zijn bevoegdheid dan ook niet overschrijden enkel omdat verzoekende partij beweert dat zij verwerende partij niet op de hoogte heeft gebracht van het intrafamiliaal geweld uit schrik voor haar echtgenoot.

Ten overvloede kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij er in de nota op wijst dat de aangifte van intrafamiliaal geweld die de verzoekende partij bij de politie heeft gedaan enkel eigen verklaringen betreft, zonder meer en er verder geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van geweld gepleegd door haar ex-partner. Dit klemmt des te meer nu het administratief dossier ook een e-mail bevat van deze ex-partner waarin die verklaarde dat verzoekster zich ten aanzien van hem agressief gedroeg, zodat er op dit moment niet meer voorligt dan wederzijdse beschuldigingen van geweld, zonder enig aantoonbaar bewijs dat verzoekster zich bevindt in een situatie zoals voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar artikel 42quater, §1, laatste lid en betoogt zij dat de verwerende partij heeft gemeend geen rekening te moeten houden met deze bepaling aangezien zij pas sedert maart 2016 in België verblijft, terwijl zij wel degelijk economisch is geïntegreerd is nu zij deeltijds als poetsvrouw werkt; zij verwijt de verwerende partij te weigeren enige inspanning te doen naar enige sociale of economische integratie.

In de bestreden beslissing luidt het dat een economisch onderzoek zoals artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt, *in casu* niet nodig is nu verzoekende partij *“nog maar sedert maart 2016 in België”* verblijft waardoor men niet kan stellen dat zij sociaal en economisch is geïntegreerd.

Nog daargelaten de vaststelling dat het deeltijdse arbeidscontract waar verzoekende partij over spreekt pas na het nemen van de bestreden beslissing –en dus niet in tempore non suspecto– werd gesloten, toont zij niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat iemand die pas sedert maart 2016 in België verblijft, los van de vraag of er al dan niet sprake zou zijn van een tewerkstelling, geen blijk kan geven van een significante sociale en economische integratie die in de weg zou kunnen staan van het nemen van een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat een dergelijk onderzoek tot een andere conclusie zou hebben kunnen leiden zodat niet valt in te zien welk belang zij heeft bij deze grief, en bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster de verwerende partij niet op de hoogte bracht van haar woonplaats zodat zij het de verwerende partij onmogelijk heeft gemaakt een concreet onderzoek te voeren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze, dan wel in strijd met de stukken van het dossier, tot de bestreden beslissingen is gekomen, en al evenmin dat zij haar beweegredenen niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.6. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS